І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь ...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
'Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 83. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 6-го ТРАВНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 6, 1966 No. 83. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер 5-го травня 1966 р.

В АМЕРИЦІ

УРЯД СТАРАЄТЬСЯ ЗАСПОКОЇТИ ФАРМЕРІВ, які невдоволені з того, що їх прибутки зменшуються внаслідок того, що Уряд, поборюючи інфляцію, менше купує фармерських продуктів. І так Департамент Оборони наказав припинити купувати свинину для збройних сил, бо вона задорога, і почав продавати зерно з урядових складів. Проти цього виступили члени Конґресу з фармерських стейтів, і демократи і республіканці. і секретар рільництва Орвілл Л. Фрімен старається заспокоїти фармерів та вислав листа до секретаря оборони, щоб зарядив знов купувати свинину для збройних сил, бо ціни на свині зменшилися на 20 відсотків від січня цього року.

ПЕНТАҐОН ЗАПЕРЕЧУЄ ОСКАРЖЕННЯ сенатора демократа Ернеста Ґрюнінґа в тому, що Департамент Оборони продає ще добре військове влаштування, витрачаючи цим способом сотки мільйонів долярів. Департамент Оборони дуже гостро відповів на це оскарження голови Сенатської Підкомісії в справі урядових операцій, кажучи, що американські вояки у В'єтнамі не можуть воювати перестарілою зброєю. У заяві Пентаґону в цій справі пишеться про це, що американські вояки мусять мати наймодернішу зброю та найкраще влаштування. Секретар оборони МекНамара огірчений тим, що сенатор Ґрюнінґ говорить часто про „обман" американського народу, коли говорить про справу оборони.

ПАЛАТА СХВАЛИЛА $4,986,864,150 на Космічну Аґенцію, відкинувши всі поправки, які пропонували деякі конґресмени. Законопроєкт схвалено більшістю 348 до 10-ох голосів. Ця сума є тільки на $25.135,850 менша від тієї, яку запропонував був Уряд на цю ціль. На програму Аполло, згідно з якою ЗДА мають до 1970-го року вислати на Місяць астронавтів, — призначено в цьогорічному бюджеті суму $2,974,200,000. Республіканський конґресмен із Пенсилвенії Джеймс Дж. Фултон пропонував скреслити суму $9.1 мільйона, призначену на те, щоб дезинфікувати астронавтів, які вертатимуться з Місяця, але Палата відкинула цю пропозицію.

ПІРСОН ДІСТАВ ВОТУМ ДОВІР'Я від канадійського Парляменту, який відкинув внесок на вотум недовір'я для ліберального уряду тому, що королівська поліція ствердила, що німкеня Ґерда Мунзінґер таки була шпигункою та була в дуже інтимних зносинах з колишнім заступником міністра оборони, коли прем'єром Канади був консерватист Джан Діфенбейкер. Про цю аферу заговорив цього року міністер справедливости ліберального прем'єра Лестера Б. Пірсона. Джан Діфенбейкер заперечив твердження консерватистів, що його міністри рискували безпекою країни, маючи зв'язки з совєтською шпигункою. Палата Громад більшістю 133 до 106-ох голосів відкинула домагання консерватистів, які скомпромітувалися цією аферою,

У СВІТІ

ФРАНЦІЯ ЗАЖАДАЛА у ноті, розісланій всім 14-ом членським державам Атлантійського Союзу, щоб у майбутньому вони переводили перелети своїх літаків над територією Франції на базі щомісячної умови. Дотепер ті перелети відбувались на базі однорічної умови, яка автоматично продовжувалась. ЗДА має умову з Францією щодо 39 різних родів перелетів над Францією. Це новий демонстраційний жест Франції супроти західних альянтів.

У ТУРИНІ В ІТАЛІЇ ПІДПИСАНО договір між СССР та італійською автомобільною компанією Фіят щодо збудування філії тієї фабрики в СССР коштом коло 600,000.-000 дол. Та фабрика в СССР продукуватиме к. 2.000 автомобілів денно, себто коло 800.000 річно. Большевики застерегли собі у тій умові право спільно виготовити новий модель авта „Фіят", пристосований до поганих шляхів в СССР.

АМБАСАДОР ЗДА У ВАРШАВІ ДЖАН ҐРАНУСКІ ВІДЛЕТІВ до Вашинґтону на наради з Президентом і державним секретарем у таких справах, як пожвавлення торгівлі між ЗДА і Польщею, продовжування розмов з комуно-китайським амбасадором у Варшаві і т. п. Ґранускі перевів з комуно-китайським амбасадором вже 130-ту і 131-шу з черги розмову — це єдиний безпосередній дипломатичний контакт між Вашинґтоном і Пейпінґом.

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ АВЕРЕЛЛ ГАРРИМАН МАВ У ЛОНДОНІ коротку нараду з британійським прем'єром Гаролдом Вільсоном, у переїзді до Женеви, де Гарриман конферуватиме з Міжнародним Червоним Хрестом щодо можливости виміни полонених у В'єтнамі. Офіційно 227 американських військовиків „пропали серед бойових дій". Тільки про 33-ох відомо напевно, що вони знаходяться в північно-в'єтнамському полоні, але таких є багато більше. Північно-в'єтнамське комуністичне представництво в Альжирі пересилає американським полоненим пошту від їх кревних з Америки.

ІНДІЙСЬКІ ДЕРЖАВНІ ВЛАСТІ ВИДАЛИЛИ з Індії британійського духовника, баптистського пастора Майкела Скотта, який — з дозволом від уряду в Делі, діяв, як посередник між племенем наґа, що домагається широкої автономії, та індійським урядом. Британійські власті заповіли, що закриють баптистську місію на терені Наґаленду, яка користувалась великою популярністю між автохтонами.

ПРЕЗИДЕНТ КЕНІЇ ДЖОМО КЕНІЯТТА ЕНЕРГІЙНО РОЗПРАВИВСЯ з опозиціоністами з лівого крила його партії, які виступили з уряду і партії. Він перевів в парляменті ухвалу, що всі ті парляментарні посли-опозиціоністи, які дістали були мандати в рядах партії Кеніятти, втратили свої посольські мандати й можуть старатися за перевибір у нових виборах в їх округах. Він перевів теж зміни в своєму уряді, перейнявши, між іншим, в свої руки справи закордонної політики.

У РИМІ ВІДБУЛИСЯ БУРХЛИВІ СТУДЕНТСЬКІ демонстрації, які властиво були розгрою між студентами лівих і правих переконань. Комуністи оскаржили ректора університету, професора д-ра Уґо Папі, у сприянні „фашистам", що довело до резиґнації названого ректора. Поліція не допустила до того, щоб „праві" студенти ввійшли до університету, в якому забарикадувались „ліві".

КОНРАД АДЕНАУЕР, КОЛИШНІЙ КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ, ПРОСЛАВЛЯВ в Тель-Авіві осяги, що їх жиди осягнули своєю працею в Ізраїлі. Він з гордістю говорив про себе, як приятеля жидів, що довів до злагоди між німцями і жидами. Аденауера призначено на почесного члена Наукового Інституту Вайцмана, першого президента Ізраїлю.

ПЕРЕМОГА У ГУБЕРНАТОРСЬКИХ ПРАВИБОРАХ

Пані Воллес, дружина алабамського губернатора Джорджа Воллеса, здобула перемогу у правиборах, як демократичний кандидат на губернатора стейту Алабама. На фото — пані Воллес із своїм чоловіком — теперішнім губернатором Алабами, який згідно з постановами законів не може вже старатися про перевибір.

Президент нараджується з Дорадчим Комітетом над економікою ЗДА

Вашинґтон. — Президент Джансон 4-го травня запросив до Білого Дому свій Дорадчий Комітет, складений із представників працедавців і робітничих організацій, та просив в нього вказівок, яким способом можна втримати стабільність економіки, яка вже понад 5 років постійно збільшується, і яка в останніх місяцях виявляє признаки інфляції. Президент заявив 21-членному Комітетові: „Я прохаю вас подивитися на цю справу не зі становища бизнесу чи світу праці. Я прощу вас застановитися, щоб ви зробили в цій справі, коли б ви були Президентом". Джансон просив членів про конструктивні вказівки в тому напрямку, чи добровільні обмеження в справі інфляції, про які просив Уряд бизнесменів і світ праці, вистачають на те, щоб втримати стабільність господарки та не допустити до інфляції, яка починає загрожувати стабільності економіки. Президент хотів би почути думку Комітету про те, яка роля Уряду повинна бути в таких проблемах, як висота податків, монетарна політика, роля урядових вказівок в справі збільшення заробітних платень і цін. Одночасно у Вашинґтоні відбулись збори Торговельної Палати ЗДА, на яких більшість 18-ох до 1-го голосу вирішила, що для припинення інфляції важнішим було б зменшення федеральних видатків, ніж збільшення прибуткових податків. Делеґати висловилися проти того, щоб бизнесмени добровільно зменшували свої інвестиції за кордоном, чого домагається від них Уряд. Президент прийняв членів Дорадчого Комітету, якого він не скликував впродовж 18-ох місяців, і заявив їм, що він бажав би почути їх думку в справі економіки країни.

Єпископ Ярослав Ґабро пропонує прийняти текст молитви „Отче наш", що ним користуються православні

Шикаґо. — В місцевому українському католицькому тижневику „Нова Зоря", за 1 травня ц.р., надруковано п. н. „Два листи історичного значення" лист шикаґівського українського католицького єпископа Ярослава Ґабра в справі устійнення тексту молитви „Отче наш" і відповідь на нього архиєпископа Івана Бучка, як голови Міжєпархіяльної Літургічної Комісії. Зміст листа єпископа Ярослава Ґабра такий:

„Спонуканий бажанням хоч у малій мірі причинитися до зближення наших двох Церков, та зворушений поставою деяких европейських та американських Владик латинського обряду, які адоптували протестантський текст молитви „Отче наш ...", звертаюся до Вашої Ексцеленції, як Голови Міжєпархіяльної Літургічної Комісії з внеском і рівночасно з проханням про ласкаве прийняття і затвердження тексту Господньої молитви „Отче наш ...", яким користуються наші православні брати."

На цього листа наспіла відповідь архиєпископа Івана Бучка із Риму, в якій між іншим пишеться:

„...Наша Літур. Комісія працює по тій лінії, що бере до уваги українські переклади православних. На жаль православні мають декілька видань богослужебних книг і ці видання різняться між собою. У нашій Комісії працює також православний учений, що звертає нашу увагу на ті різниці. Теперішній наш переклад не дуже буде різнитись від перекладів наших православних братів. Але повну однозгідність можна буде осягнути тільки тоді, коли прийде до якогось порозуміння між католицькими і православними Владиками відносно одного типічного видання перекладів. Так сталось в нас за Петра Могили і добре сталось, бо очищено тим способом наші тексти від немало помилок в давніх книгах. . ."

НТШ в Канаді влаштовує Франківську конференцію

Торонто. — З приводу 50-річчя від смерти Івана Франка Наукове Товариство ім. Шевченка в Торонто організує Наукову Франківську Конференцію, яка відбудеться в неділю, 8-го травня, о год. 3-ій після полудня в залі парафії св. Покрови при вул. Лідс ч. 30. В конференції, що її очолюватиме д-р Євген Вертипорох, доповіді виголосять два науковці із Філядельфії, а саме д-р Григорій Лужницький, який говоритиме про ролю Івана Франка в українській літературі і науці, та й д-р Л. Рудницький, що виголосить доповідь на тему „Франко і німецька література". Дочка Івана Франка п-ні Анна Ключко доповідатиме про причинки до „Великої Історії Української Літератури" Івана Франка.

ЯК ЗА МОСКОВСЬКИХ ЦАРІВ

На фабриці у Мелітополі, — довідуємося з „Радянської України" (часопис з 15 квітня), — виготували перші холодильники і назвали їх так, як за московських царів називали Україну, — „Юг-120", (тобто „Південь-120").

В Китаї започаткували чистку інтелектуалістів

Гонк Конг. — В Китаї проходить велика чистка культурних діячів у комуністичній партії. Молода впливова група ревізіоністів у партії правдоподібно шукає доріг для примирення з СССР. Вступна стаття у військовій газеті „Джієнґфанґджун Пао" закликає до чуйности проти „анти-партійних, антисоціялістичних" інтелектуалів. „Ця група антипартійних і антисоціялістичних інтелектуалів не випадкова — пишеться у цій статті. — Вона діє у спілці зі світовими імперіялістами, модерними ревізіоністами й іншими реакціонерами, що підняли нагінку на Китай". Ця військова газета не називає по імені цієї антипартійної групи, але заявляє, що йде не про якусь „академічну дискусію на тему ідеологічних різниць, але про боротьбу на смерть, щоби виелімінувати буржуазну ідеологію". Партійний ідеологічний журнал „Гунґ Чі" пише, що інтелектуалісти наражують себе на спротив китайських мас, які „озброєні ідеологією Мао Тсе-Тунґа" найкраще знають, як виполити утруйний бубян із квітистих городів. Один із промінентних китайських вчених Куо Мо-джо, заявив у пресі, що все написане ним повинно бути спалене.

Це самообвинувачення 78-річного китайського вченого нагадує сталінські часи у СССР і викликало переполох між діячами культури в комуністичному Китаї. Також і Чу Ен-ляй у своїй першотравневій промові говорив про боротьбу на смерть і життя між комуністичною і буржуазною ідеологіями і вимагав посиленої акції для винищення проти - партійного думання.

Президент глузує з вислову сенатора Фулбрайта щодо „ароґанції сили"

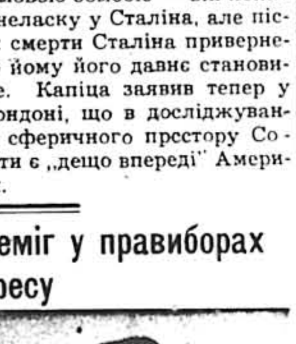
Вашинґтон. — Президент Джансон глумливо відповів голові сенатської Комісії для закордонних справ, Дж. В. Фулбрайтові, який кілька днів тому виголосив на бенкеті Бюра оголошень видавців американських газет у Ню Йорку промову з критикою американської закордонної політики. Сен. Фулбрайт закинув закордонній політиці ЗДА, що вона ступає слідами тих колишніх великодержав, які виявляли „ароґанцію" внаслідок надмірної віри у свою силу, що стало причиною упадку тих держав — як ось Атенської республіки та Наполеонської Франції. Президент зустрівся з сенатором Фулбрайтом на великому прийнятті у Білому Домі в минулу середу 4-го травня ц. р., на якому були голови 113 закордонних дипломатичних репрезентацій у Вашинґтоні, багато сенаторів і конґресменів, видатні особи з мистецького світу і ін. Президент, підійшовши до сен. Фулбрайта, вийняв з кишині листок паперу, яким був „лист" кухарки Білого Дому Зефіри Райт: вона написала Президентові, що в майбутньому він має їсти те, що дістане згідно з приписом щодо дієти. Президент заявив Фулбрайтові, що єдину „ароґанцію сили" проявляє ота кухарка Білого Дому. Президент сказав, що Фулбрайт очевидячки думав про „ароґанцію" „долішньої частини Вашинґтону" (Білого Дому), а не „горішньої частини" (Капітолю, цебто Конґресу). Президент дав себе на тому прийнятті відфотографувати поміж комуністичними дипломатами — румунським амбасадором і мадярським шарже д'аффер. Совєтського амбасадора Анатоля Добриніна нема тепер в Америці і совєтську амбасаду репрезентував її радник, Александер Зінчук.

Капіца поручає замирення у світі внаслідок обміну військовими технологами

Лондон. — До Лондону прибув на двотижневі відвідини директор совєтського „Інституту фізичних проблем" у Москві, проф. Петро Капіца, як гість „Королівського Товариства". Відповідаючи на запити приявних на прийнятті й у тому Товаристві, що наділило Капіцу почестю дійсного члена, Капіца заявив, що мир у світі найкраще можна б запевнити, коли б держави обмінялись своїми ученими, що працюють у військових установах. „Тоді не було б ніяких тайн" — заявив він з усмішкою. Батьки Капіци прибули були до Англії в 1922 році. Петро Капіца став був асистентом одного з перших атомових фізиків, лорда Рудерфорда і згодом став директором окремої, збудованої для нього, ляборатрії. Капіца виїздив часто на відвідини своєї рідні в СССР, але в 1934 році Сталін не дозволив Капіці вертатися до Лондону й призначив його на керівника совєтської центральної дослідної фізичної ляборатрії. Внаслідок відмови Капіці працювати над совєтською атомовою бомбою — він попав в неласку у Сталіна, але після смерти Сталіна привернено йому його давнє становище. Капіца заявив тепер у Лондоні, що в досліджуванні сферичного простору Совєти є „дещо впереді" Америки.

Конґресмен Фіґен переміг у правиборах до Конґресу

Клівленд, Огайо. (зрв) — З головної квартири Демократичної партії району Куяґоґа інформують, що в правиборах кандидатів до Конґресу ЗДА минулого вівтірка, 3-го травня, здобув у цьому районі рішальну перемогу відомий із своїх дотеперішніх численних виступів в обороні поневолених народів конґресмен Майкел Фіґен. Зваживши, що район Куяґоґа є суто демократичний, перемога у правиборах майже запевняє демократичному кандидатові вже й перемогу у самих виборах в листопаді. Тим самим, конґресмен Фіґен має вже майже запевнене місце в Конґресі ЗДА на дальших два роки. Конґресмена Фіґена сильно й активно підтримувала група громадян українського роду в його виборчому районі. Вже напередодні правиборів, у неділю 1-го травня, тут відбулося ще українське передвиборче віче в користь

Майкел Фіґен

кандидатури конґресмена Фіґена. На вічу, між іншими, виступали головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, що того дня перебував у Клівленді на передконвенційних нарадах делеґатів УНСоюзу, д-р Нестор Процик з Бофало, проф. Михайло Пап та радний міста Іван Білинський.

Українські письменники на еміґрації вимагають звільнення Світличного

Ню Йорк. — В справі засуджених у Києві літераторів Івана Світличного й Івана Дзюби та й інших діячів літератури і мистецтва Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово" вислала 14-го квітня ц. р. меморандуми до ЮНЕСКО на руки головного директора цієї установи Рене Мано у Парижі, до Міжнародного ПЕН на руки ґенерального секретаря цієї міжнародної організації письменників Дейвіда Карвера у Лондоні, до Американської Академії Поетів в Ню Йорку і до Европейського Союзу Письменників на руки ґенерального секретаря п. Джанкарля Віґореллі. Текст меморандуму, що його вислало „Слово" в імені своїх 112 членів — українських письменників, які живуть у країнах Заходу, такий: „Президія Об'єднання Українських Письменників в екзилі звертається до Вас у такій справі: Уже довшим часом до нас доходять чутки і факти про посилення нової хвилі терору і репресій проти діячів літератури і мистецтва в СССР. Відомий тепер на ввесь світ судовий процес проти двох російських письменників Андрія Синявського і Юрія Даніеля потвердив це документально. Але цей процес не розкрив перед західнім світом усіх фактів і всієї картини репресій, що їх совєтський уряд сьогодні спрямовує проти діячів науки, літератури і мистецтва, зокрема в неросійських союзних республіках. До нашого відома дійшли давно факти, потверджені останніми днями в різних пресових органах („Ноє Цюріхер Цайтунг", 1 квітня 1966, „Ню Йорк Таймс", 7 квітня 1966, та багато інших), що в нашій батьківщині, в Україні, у другій половині 1965 року відбулися арешти серед письменників і мистців. Більше того, у Києві, столиці України, відбулась таємна, схована не тільки від західньо - европейського світу, але й від українського народу, поліційна розправа над групою українських письменників, науковців та мистців. Без відкритого суду і оборони, а звичайним, віддавна практикованим у СССР, поліційним способом їх засуджено і вивезено в концентраційні табори. Згідно з повідомленням західньо - европейської преси, серед арештованих були два відомі і талановиті українські літературні критики: Іван Світличний та Іван Дзюба, обидва члени Спілки Письменників України і співробітники інституту літератури Української Академії Наук. За відомостями, які ми маємо, Івана Дзюбу, з огляду на його тяжкий стан здоров'я, з-під арешту звільнено умовно і залишено під постійним поліційним наглядом. Івана Світличного та інших вивезено в концентраційні табори. Повідомляючи Вас про це, просимо взяти до уваги, що в страшну добу Сталіна українська література зазнала чи не найбільше втрат. Із, кругло, 250 письменників, що були зорчо активними на 1933 рік, за шість років комуністичного терору, з 1933 по 1938, концтаборами і розстрілами знищено 216. Не підпали під фізичні репресії тільки 34 письменники. Ця страшна народовбивча акція, яка й нас примусила покинути рідний край, відбилася дуже тяжко на культурному житті України. Тому тепер, коли до знекровленої терором української літератури прийшли молоді і справді талановиті письменники, що високо піднесли її мистецький рівень, — нові репресії проти них, нас дуже і дуже хвилюють.

Звертаючись до Вас від імені 112 членів Об'єднання Українських Письменників в екзилі „Слово", просимо доступним Вам шляхом — у відповідних чинників УССР виснити: 1). Яка доля арештованих українських літераторів, зокрема Івана Світличного й Івана Дзюби. 2). Домогтися їх звільнення, а передовсім уприлюднення причин арешту й репресій.

Злочинний терор проти вільного думання і праці діячів культури, що його десятками років практикували сталіністи і гітлерівці, не може мати більше місця у наш час. В ім'я елементарного права людини — жити і думати вільно — просимо: допоможіть врятувати репресованих діячів української літератури і мистецтва." Підписали меморандум за Президію Об'єднання Українських Письменників в екзилі „Слово" Григорій Костюк — голова й Остап Тарнавський — секретар.

Крім цього меморандуму, що пішло на чотири адреси вище названих провідних міжнародних культурних установ, Президія „Слова" звернулась з особистими зверненнями до визначних діячів культури, літератури і мистецтва в Америці й Европі з проханням інтервеніювати в справі засуджених українських письменників.

Нова праця проф. В. Ленцика появилася у виданні УКУніверситету в Римі

Рим. — У Видавництві Українського Католицького Університету появилась цими днями нова понад 160-сторінкова книжка, в англійській мові, автором котрої є д-р Василь Ленцик, професор Коледжу св. Василія в Стемфорді, в котрому він викладає Історію Української Церкви, Історію України, Історію Візантійської Імперії та Соціологію; на Сітон Голл Університеті в Ню Джерзі проф. В. Ленцик викладає Історію Европейської Цивілізації. Праця проф. Ленцика п. н. Eastern Catholic Church and Tsar Nicholas 1. базована на джерелах — документах, головно звідомленнях папського нунція з Відня, що зберігаються у ватиканських Архівах, як також інших джерелах пов'язаних із цією темою. На основі документів, свідчень самих таки росіян чи українців автор виказує насильство, що його застосував цар Микола 1. в ліквідації Східньо - Католицької Церкви (званої теж уніятською) на Україні і Білорусі, кульмінаційною точкою того було відоме „добровільне возсоєдинєніє" в 1839. Цікаві є документи, котрі вказують на дипломатичну акцію Риму та інтервенційні заходи Ватиканського Секретаріяту Стану через Князя Меттерніха перед царським урядом в користь переслідуваних католиків східнього обряду в Україні і Білорусі.

КОНФЕРЕНЦІЯ ПСИХІЯТРІВ

Атлантік Сити, Ню Джерзі. — В рамцях 122-го з'їзду Асоціяції Американських Психіятрів в Атлантік Сити відбудеться в четвер, 12-го травня наукова конференція Психіятричної Секції Українського Лікарського Товариства у формі панелю на тему: „Наглі випадки в психіятрії". Конференція відбудеться в Шелбурн готелі о год. 8-ій увечері. Модератором буде д-р Богдан Василь, заступник голови секції, а участь у панелі беруть голова Психіятричної Секції д-р Олег Волянський, д-р Євген Грабарчук, і два психіятри сербського походження д-р Йосиф Дівіч і д-р Марія Касаліч.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сиґі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

У Тант і В'єтнам

Війна у В'єтнамі стала в осередку всієї американської закордонної політики. Остання конференція американських журналістів в Державному Департаменті у Вашингтоні минулого тижня була повністю виповнена проблемами Азії, чи докладніше проблемою війни у В'єтнамі. Деякі критики відкрито закидають державному секретареві Раскові, що він всю увагу присвячує В'єтнамові, занедбуючи інші частини світу.

„Надмірне" зацікавлення ЗДА В'єтнамом не поділяє Організація Об'єднаних Націй, передусім її генеральний секретар У Тант. Видавалось би, така засаднича справа, як В'єтнам, що кожної хвилини може вибухнути світовою війною, повинна прийти на розгляд ОН, які об'єднують понад сто держав. Уже в чартері Об'єднаних Націй сказано про активну участь цієї організації в розв'язанні кожного конфлікту, що може загрожувати війною. На жаль — як пишуть американські газети — У Тант обернувся плечима до справи В'єтнаму.

Дотеперішня діяльність У Танта на становищі генерального секретаря ОН вказує на його велику відданість справі миру у світі. Від перших же днів урядування він намагався продовжувати лінію свого славного попередника Даґа Гамершилда, який упав жертвою мирової місії в Конґо. У відомому конфлікті ЗДА з СССР за Кубу У Тант був головним посередником. Він був промотором, який — згідно з політикою ЗДА — допровадив до об'єднання Конґо. Загально відома його акція в справі Ємену та Маляйзії. Він також узяв на себе місію переговорювати з СССР в справі покриття коштів мирових акцій Об'єднаних Націй.

Після тих успіхів на становищі генерального секретаря ОН У Тант не може легковажити справи В'єтнаму, який має більше значення для миру в світі, ніж мав конфлікт у Конґо чи на Кіпрі, де інтервенція У Танта привела до замирення. Причина незацікавлення генерального секретаря ОН В'єтнамом — у розходженні з американською політикою. Під час візити у де Ґолля минулого тижня він недвозначно висловив свою підтримку політики французького президента, яка вповні розходиться з політикою американського уряду. Але цих розходжень не можна поглиблювати. Якщо є справжні намагання мирно закінчити війну у В'єтнамі, тоді передусім треба вирівняти погляди провідників західніх держав. Об'єднані Нації повинні стати осередком такого політичного вирівняння і промотором миру також на території охопленого війною В'єтнаму, хоч ні Південний, ні Північний В'єтнам не є членами ОН. Статут Об'єднаних Націй каже, що ця організація мусить пильнувати, щоб держави, які не є її членами, діяли згідно з її принципами в тому напрямі, щоб забезпечити міжнародний мир і безпеку. В'єтнам загрожує мирові і безпеці всіх людей, і справа полагодження конфлікту в тій країні мусить бути спільною.

В дусі екуменізму

Надруковане на першій сторінці сьогоднішнього числа „Свободи" повідомлення про виміну листів між українським католицьким єпископом Шикаґівської єпархії Ярославом Габром і керівником Міжєпархіяльної Літургічної Комісії архиєпископом Іваном Бучком в справі прийняття тексту молитви „Отче наш", що його вживають православні — мусить сповнити радістю кожного члена української спільноти на рідних землях і на еміґрації.

Пропозиція шикаґівського Владики Ярослава Габра прийняти і затвердити, як зобов'язуючий для українців католиків, текст молитви „Отче наш", що ним користуються вірні Української Православної Церкви, є актом історичної ваги, одним із дальших кроків на шляху до зближення різних християнських Церков, що його візію сміливо накреслив і вже започаткував Другий Ватиканський Собор. Почин Владики Ярослава має тим більше значення ще й тому, що викликаний він рішенням деяких европейських і американських католицьких єпископів адоптувати для християн-католиків протестантський текст молитви „Отче наш".

Можливості реалізації цієї історичної пропозиції з'ясовує відповідь архиєпископа Івана Бучка, як керівника Міжєпархіяльної Літургічної Комісії, покликаної для устійнення літургічних текстів, що мали б бути змінені у зв'язку з рішеннями Ватиканського Собору про поширене вживання живої народної мови в Святій Літургії. Владика Іван Бучко підтверджує важливість пропозиції про прийняття тексту молитви „Отче наш", що ним користуються „наші православні брати", і інформує, що Літургічна Комісія бере в своїй праці до уваги їхні українські переклади молитов, і що в Комісії працює також в цьому напрямку один із православних учених. Звертаючи увагу на існуючі труднощі в устійненні єдиного тексту молитов, спільного для всіх українців без уваги на різниці віровизнання, а саме на факт, що православні українці мають кілька видань богослужбових книг, які різняться між собою текстом, Владика Іван Бучко висловив переконання, що „повну однозгідність можна буде осягнути тільки тоді, коли прийде до якогось порозуміння між католицькими і православними Владиками відносно одного типічного видання перекладів", так, як це було на Україні за великого Митрополита Петра Могили, коли усунено багато помилок у наявних тоді літургічних текстах.

Різниці між текстами одних і тих самих молитов зустрічаються не тільки в літургічних книгах православних Церков. Такі ж самі і не раз значні відмінності існують і в богослужбових книгах та молитовниках Української Католицької Церкви. Треба бажати, щоб започаткованою тепер працею над устійненням тексту молитви „Отче наш" був уже незабаром устійнений єдиний зобов'язуючий їхній текст для всіх українців католиків, що його можна було б узгіднити з текстами тих же молитов не тільки українців православних, але й українців євангельських віровизнань, так, як це пропонується католицькими ієрархами Европи і ЗДА.

Здійснення цього почину буде не тільки „черговим виявом любови і бажання єдности" між вірними різних українських церков, але й першим конкретним кроком на шляху до Христової єдности — того стану, коли всі українці одними устами й одним серцем величатимуть Творця Світу.

Гр. Скит

НЕСПОДІВАНИЙ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИЙ ДІЯЛОГ

II

Відповідь Єжи Ловелля на лист Ю. Критача, розтягнена на два числа „Жиця Літерацкеґо" і в повному перекладі зайняла б два числа „Свободи". Була б вона втроє довша, якби редактор „Жиця Літерацкеґо" став полемізувати з усіми твердженнями Критача про Хмельниччину, Гайдамаччину та Визвольні Змагання. Але, переборовши спокусу, автор широко і безцеремонно, часом з позою об'єктивности і щирости, часом за малим не зриваючи дискусії, як у випадку варшавського повстання, розписується про польсько - українські взаємини в другу світову війну і по ній.

Ловелль пригадує Критачеві про існування української совєтської держави вже перед другою світовою війною. „Ідеологи українського націоналістичного руху, який розвинувся під час і після першої світової війни, неґували факт незалежности Совєтської України. В їх концепції треба було її „визволити", приготовляючи до цього ґрунт саме в Польщі, серед польських українців, і в оперті початково на Пілсудщину (справа отамана Петлюри), пізніше на німців".

Ловелль пише про спалені польські села і вбивства польських вояків у Галичині на початку польсько - німецької війни, про те, що він на власні очі бачив у Дрогобичі, як українці вітали німецьку армію.

Щодо варшавського повстання Ловелль пише:

„Ніхто ніколи не твердив, що в здушуванні варшавського повстання брали участь суцільні українські формації, як, наприклад, СС Дивізія Галичина чи хоча б відділи української поліції... всі польські джерела згадують тільки власовців (козакен бріґаде) і бриґаду РОНА Камінського. Ця термінологія устійнилася обов'язково. Натомість є правдою, що безпосередньо в ході повстання варшав'яни вживали на окреслення цих формацій, між іншим, поняття „українці", частинно тому, що дійсно багато, зокрема в бриґаді Камінського, було таких, що називали себе українцями, і, подруге, самі німці називали їх „козаками" або „українцями", що часто вважалося за синонім..."

За даними Ловелля, отриманими від міністра репатріяції Вольського, по закінченні війни перебувало на терені Польщі 700 тисяч українців. З цього числа до 1947 року виїхало в СССР 400 тисяч. Залишилися в Польщі, твердить Ловелль, тільки ті українці, „які були в якийсь спосіб скомпромітовані, часто завзяті антикомуністи, в тому числі частина провідників ОУН, що розраховували на слабість тогочасної польської влади і на можливість перетривати і продовжувати далі свою діяльність... Відплив льояльних українців до СССР і зноріднення тих, що залишились, запевнило бандам УПА безпечне запілля, щоб триматися довгий час у боротьбі".

Сам Ловелль відчуває брутальність і нелюдськість масового виселення українців з Лемківщини на шлезькі та поморські терени по зламанні останнього опору. Обороняючи справедливість цього рішення, він вказує, що переселення застосовувано не тільки до льояльного елементу, але й до льояльних комуністичних діячів, значить, не було вийнятку; його й не могло бути, якщо за одним помахом задумано зліквідувати . лемківський моноліт.

Даремно шукати в Ловелля статистики убивств, каліцтв, родинних трагедій, руїни майна, плюндрування церков чи чогось про життя на нових місцях в голоді і атмосфері страшної ворожнечі.

„Недобрий цей період, — признається він, — залишивши глибокі сліди, закінчився на переломі 1956/57 р., і то в спосіб досить нагальний. Ситуація по жовтні (відомі заворушення в сателітних країнах) збудила серед українців надію на поворот в родинні сторони, думали, що новопосталий УСКТ стане пропаґатором і організатором тієї ревіндикації. Одночасно кинулися до методів „доконаних фактів", девастації, покидання господарств на Заході і самовільного повороту на Схід. Державна влада поклала край тій самоволі..."

Далі, роки пристосування, ламання, глухої боротьби. „В тих роках, — пише Ловелль, — доходило до явної ґльорифікації банд УПА. Александер Оміляновіч, співробітник „Ґазети Білостоцької", розказував мені довірочно, що коли по смерті Бандери в 1959 р. опублікував він цикл статтей, в яких обговорював його політичну сильветку, в редакції з'явилася делеґація з українського села із околиць Бані Мазурської, вимагаючи, щоб автор приїхав до них „на розмову". Оміляновіч поїхав. Відбулося численне зібрання, на якому боронено честь Бандери, при чому присутні запускалися в різні нагальні атаки. Оміляновічеві шкура терпла, коли хтось шепотом інформував його про генеалогію чергових дискутантів: той саме вернувся з в'язниці, той має на совісті стільки то спалених сіл, той убивств. Розказували і про колишнього упівця, підхорунжого Королевича, який є тепер головою одної з громадських рад у місцевості, замешкалій українцями, і збирає лаври за ініціятиву, господарність та суспільну активність.

Ловелль твердить, що лемки не повернуться вже на свої землі, хоча б їм і дозволили; що молодше покоління закоренилося вже на новому місці і не має ніякого сентименту до давнього. Він подає кілька прикладів, як старші люди, вернувшись на Лемківщину за допомогою своїх кревних із-за океану, по короткому часі верталися на нове поселення. „Пощо маю туди їхати? На гори дивитися і голодувати? І дітей де буду вчити?"

Ловелль підкреслює обдарованість української молоді і її гін до науки. На жаль, шкільництво суцільно польське, і денаціоналізація неминуча. Українське шкільництво під Польщею: педагогічний ліцей у Бартошицях, загальноосвітній ліцей у Лігніцах, три початкові школи з українською мовою навчання і 132 школи, де українська мова є лише одним із предметів; катедра української філології у Варшавському університеті. Це — все.

Ловелль твердить, що говорити по - українськи в Польщі можна скільки хочеш. Тільки послухайте: „... провів я малий експеримент: разом з редакційним колеґою Т. Ольшевським йшли ми краківським ринком і потім найлюднішою в місті вулицею Шевською, ввесь час спеціяльно голосно розмовляючи по - українськи. Прошу прийняти запевнення під словом чести, що ніхто, абсолютно ніхто не звертав на нас уваги!

Переслідування? З Ченстохови пише якась жінка, що її зневажено як українку. На місці виявилося, що то посварилися між собою дві сусідки. Викинено українку з мешкання? Перевірено, що її переселено в кращий барак".

Але й сам Ловелль признає таке: „В селі Смоґожувці, повіт Волув, під час висвітлювання фільму польська молодь з сусідньої світлиці демонстративно наставила адаптер на повний реґулятор, а в перервах викрикувала на адресу українців: „Вони нас мордували на сході, а тепер тут будують Україну!"

Значить, діялог далеко не закінчений. Перериваючи його, пише Ловелль: „Не можна нараз всього висловити, не відробимо, дорогий пане, оцим листуванням усіх залеглостей, не виповнимо десятиліть мовчанки. Але дали ми початок, щоб тільки — добрий початок".

(Кінець)

Мих. Килимний

СОВЄТСЬКА ПІРАМІДА

II

Совєтську піраміду внутрішнього характеру бразилійські публіцисти вбачають у клясовій побудові суспільства СССР. Вони рішуче відкидають твердження комуністичної пропаґанди про безклясове суспільство в СССР, про стирання різниць між окремими прошарками населення, про рівність там усіх людей перед законами і т. ін.

Внутрішня совєтська піраміда, за визначенням цих авторів, складається з п'ятьох кляс, які, щораз більше оформлюються і утверджуються.

На самому вершку її стоять члени Політбюра та найвидатніші особи в проводі партії й уряду. Соціяльна чи клясова сила їх полягає не в кількості грошей на приватних банкових рахунках, не в наділах землі, не в наявності „блакитної крови", тобто не в походженні. Їхня сила ґрунтується на необмеженій владі та використанні всіх можливостей, що їх має тоталітарна держава, побудована на засадах державного капіталізму. Представники цієї дуже малочисельної кляси, що в загальній соціяльній піраміді виглядає тонесенькою плівкою на самій горі, порівнюючи до своїх західніх відповідників, дістають платні не такі вже й великі. Їхні платні мають переважно символічне значення, мовляв, працюють і за це дістають певні винагороди в державній валюті, як то водиться з усіма іншими громадянами.

Не витрачаючи особистих грошей, представники цієї „найвищої плівки" можуть мати й мають усе, що їм тільки заманеться. Вони посідають чудові будинки, здебільшого відокремлені від інших будинків, у яких мешкають „звичайні громадяни", мають домашню обслугу, шоферів, секретарів, охорону. У їхньому посіданні є й приміські „дачі" з повним обладнанням. Спеціяльно для них призначені розкішні віллі у відпочинкових місцевостях Криму та Кавказу. Часті подорожі по червоній імперії та поза її кордонами їм також нічого не коштують, хоч вони їздять з численним супроводом, використовуючи для цього іноді окремі поїзди та по кілька літаків. А Хрущов, наприклад, плавав по морях і океанах найкращим у СССР пароплавом, возячи з собою сотки різних людей.

Ця малочисельна кляса, можна вважати, тепер уже доволі виразно оформилась. Вона не відповідає, хоч би й за очевидні провини, перед офіційними судами, прокуратурою, поліцією та різними контрольними органами, в тому числі й партійними. Навпаки, всі ті чинники підпорядковані їй, відповідають перед нею. Після повалення Хрущова її певною мірою можна прирівняти до придворної верхівки імператорської Росії. Та верхівка, як відомо, при допомозі убивств та отруєнь скидала навіть царів, а на їх місце садовила нових.

Якщо Сталін кремлівську верхівку змінював, як тільки хотів, то Хрущову це повелося зробити лише „по гарячому сліду" Сталіна, але згодом урвалося: верхівка змела Нікіту Серґеєвича з політично - державної поверхні і посадила на його місце Брежнєва й Косиґіна. Проєктованого звороту до сталінізму бояться не тільки звичайні люди, особливо інтеліґенція в СССР, але також більшість найвищої кляси, що виразно прозвучало у промовах Підгорного та Єгоричева на XXIII з'їзді КПСС. Тепер Брежнєв, хоч і є генеральним секретарем ЦК КПСС, але владою мусить ділитися зі своїм найближчим оточенням, бо інакше може негайно злетіти з того високого становища.

Під кремлівською верхівкою на ієрархічній піраміді, згідно зі спостереженнями бразилійських журналістів, стоїть кляса інтелектуалів, до якої належать видатні письменники, професори, артисти, науковці - винахідники. Підкреслюємо, що йдеться тут не про загал інтеліґенції, а про найвидатніших її представників.

Цю клясу загально називають в СССР новою аристократією, і вона теж уже доволі виразно оформилась. На відміну від всевладної кремлівської верхівки, базою її є гроші, що ніяк не в'яжеться з комуністичною теорією. „Аристократи" дістають не тільки найвищі платні, але також найвищі гонорари та винагороди. Їхні рахунки в банках часто перевищують мільйони рублів. З різного роду премій, реалізованих патентів, виданих книжок і т. д. державні податки береться досить низькі.

Нова аристократія також користується розкішними мешканнями, „дачами", курортами, має власні авта, шоферів, служниць, часто подорожує по СССР і поза його межами, але за все платить власними грішми. Усе рухоме та нерухоме майно цієї категорії високоупривілейованих осіб є її приватною власністю.

Ця друга вища кляса СССР є слухняним знаряддям першої. Атрибутів влади вона позбавлена, але матеріяльні достатки компенсують їй це, а захист її інтересів повсякчас забезпечує кремлівська верхівка. Ця кляса в загальне життя не вмішується, вона, так би мовити, обертається сама в собі, маючи окремі клюби та ресторани.

Про третю, середню клясу в СССР бразилійські журналісти пишуть як про ще остаточно не сформовану, з кількома прошарками, що з них у майбутньому, мабуть, вийдуть нові соціяльні групи. До її складу зараховують відповідальних працівників партійного й державного апарату, високої ранґи офіцерів, керівників промисловости, сільського господарства тощо. Кінчається вона широким загалом інтеліґенції усіх профілів та фахів. Лізти по ґієрархічній драбині вгору всередині цієї кляси, тобто з нижчих до її вищих прошарків, є можливість тоді, коли певна особа належить до комуністичної партії. Безпартійні далі виконання обов'язків за своїм фахом майже не йдуть, і тому мало кого з них можна знайти на керівному становищі — директора підприємства, навчального закладу, шефа відділу і т. ін. Горішні прошарки цієї кляси матеріяльно забезпечені не зле, долішні значно гірше.

Наступна кляса — робітнича. Всі твердження совєтської пропаґанди про те, що робітникам в СССР належать промислові підприємства — пустопорожня ба-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ДО ПРОЦЕСУ В МЮНСТЕРІ

Кілька років тому один із колишніх підсудних у злопам'ятному процесі 17 листопада 1943 року в Станиславові, що чудом врятувався від розстрілу, а потім був старшиною 1 Дивізії УНА і перебував у таборі полонених в Італії, надіслав мені світлину повідомлення-клепсидри, що була зроблена з оголошення в таборі Ріміні. Я не зробив, на жаль, фотокопії з неї, лише відписав її зміст, що звучав ось так:

„У треті роковини смерти розстріляних Ґестапом громадян міста Надвірної відправиться Заупокійне Поминальне Богослужения в греко - католицькій, таборовій церкві дня 17. XI. 1946 р. за душі нижче наймснованих осіб, на котре проситься о численну участь. Початок о год. 10.30 перед полуднем.

1. Інженер Цибрівський Дмитро, 2. інженер Левицький Іван, 3. д-р лікар Кучерський Ярослав, 4. дир. Союзу Гречківський Іван, 5. вл. підпр. Штуняк Мирослав, 6. власт. підпр. Кравчук Иосиф, 7. купець Гринішак Михайло, 8. екзекутор Дунець Володимир, 9. ур. поштовий Бобрецький Василь, 10. лісничий Наливайко Василь, 12. купець Костик Микола, 12. купець Андрийович Михайло, 13. ком. пол. Хроменко Володимир, 14. швець Костик Стефан, 15. купець Иосипенко Василь, 16. книгар Иосипенко Юрій, 17. ученик Демянчук Стефан, 18. учениця Николайчук Ярослава, 19. селянка Шкрум Емілія, 20. коваль Андрійович Михайло.

Цей список не обіймає — звичайна річ — усіх жертв гітлерівського терору з-поміж громадян - українців міста Надвірної і ледве чи повний список цих жертв можна буде під сучасну пору зладити. Все таки обов'язком кожного кол. мешканця Надвірної та інших міст і сіл Станиславівщини подати прізвища замучених та розстріляних Ґестапом жертв.

У той час була в Станиславові голосною справа пол. Василя Долішного, родом з Нижнева, що його розстріляли на жидівському кладовищі за те, що відмовився розстрілювати жидів.

Не менше голосною була тоді справа кількох молоденьких учнів торговельної школи в Калуші, що їх повісили на балконах домів у середмісті. Тіла тих учнів тримали на позорище протягом кількох днів так, що мати одного з них збожеволіла.

У вільному світі живуть члени родини — вдови та сироти — кількох із поданих у списку жертв. Невже вони не мали б права явитися як свідки оскарження на процесі в Мюнстері?

М. Демянчук
Філядельфія, Па.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

М. Л.

БАЛЬЗАК НА УКРАЇНІ

(2)

Одержавши вістку, що Ганська вже в Петербурзі, Бальзак почав обраховувати, скільки днів треба їхати туди з Парижу та скільки буде коштувати подорож із Ле Гавру. Обрахував: 400 франків туди та стільки ж назад, а 200 франків із Ле Гавру до Парижу. В листах з огляду на цензуру придумував різні видумки: що хоче заснувати у Петербурзі французький театр, що має велику пошану до царя і що не завагався б стати російським підданим.

Вже минуло вісім років від часу їх першої зустрічі, аж нарешті 17 липня 1843 року приїхав Бальзак із Дінкірху до Петербургу.

Заїхав до палацу Кутаїсової, де жила Ганська. Зустрівся з нею в сальоні. Наглив, що пора вже їм одружитися, мав навіть у кишені потрібні папери. Ганська й далі відмовлялася, казала, що про це не може бути й мови, поки дочка не вийде заміж.

Нічого діяти, в листопаді Бальзак вернувся до Парижу. Аж нараз весною 1845 р. дістав він вістку від Ганської, що вона хоче бачитися з ним у Дрездені.

Бальзак шпурнув рукописи у шухляду, без уваги на те, що на них чекали друкарня і читачі, бо повість друкувалася фейлетонами, і поїхав до Дрездену. Тут застав Ганську, її дочку Анну та її майбутнього чоловіка кн. Мнішеха.

Бальзак просив Ганську, щоб вони поїхали з ним до Парижу, але це не була така проста справа, бо коли б у Росії довідались, що вони були в зреволюціонізованій Франції, це спричинило б великі клопоти.

Їхали інкоґніто. Ганська, як Бальзакова сестра, Анна — як його кузенка Євгенія. Так відвідували різні міста із фальшивими подорожними документами, були теж у Голляндії, Бельгії, Італії.

З Італії від'їхала Ганська вагітна. Було їй 45 років.

У 1846 році Бальзак сподівався, що вже піде під вінець, бо 13 жовтня того ж року у Вісбадені відбувся шлюб Анни з кн. Мнішехом, і Ганська запевняла Бальзака, що як дочка вийде заміж, вона, Ганська, згодиться на одружіння з ним. Та й не можна вже було гаятись, бо зближався день, коли Ганська мала привести дитину. Бальзак сподівався, що це буде хлопець, і він назве його Віктор Гонорій. Дитина прийшла на світ мертвонароджена. Це було в Парижі.

Ганська заявила, що мусить вертатися до Верхівні.

Бальзак став занепадати на здоров'ї, і лікарі радили йому не перепрацьовуватися. Він занедбав геть письменницьку працю, навіть звернув видавцеві завдаток, який одержав а конто обіцяної повісти. Тепер думав не про писання, а про подорож на Україну. Дім, який приготовив для майбутньої дружини при вул. Фортуни в Парижі, віддав під опіку матері.

Подорож до Верхівні з Парижу в ті часи подобала на пригодницьку повість. „Я проїхав чверть поверхні всієї землі, — пише Бальзак. — Якби я проїхав ще стільки то опинився б на другому боці Гімаляїв!"

Нормально подорож мала б тривати 14 днів, але Бальзак їхав, не зупиняючись, тож прибув на місце за не цілий тиждень. Його не сподівалися, бо лист, у якому він повідомляв про приїзд, прийшов до Верхівні десять днів пізніше.

Бальзак легко захоплювався, але ніщо не справляло на нього такого враження, як багатство.

Нема сумніву, що Ганські були не абиякі багатії. Палац з численними кімнатами здавався Бальзакові частиною Лювру. Посілість була величезна, майже така, як французький департамент. Бальзак подивляв „родючий український чорнозем, на якому збіжжя росло без погною". Подивляв величезні ліси та численну обслугу. Реакціонерство пробивається зо слів Бальзака, коли він із деяким вдоволенням каже, що „слуги дослівно падають ниць, коли переходять попри когось із панів, б'ють чолом тричі об землю та цілують їм ноги. Лише на Сході направду розуміють значення служити комусь. Лише тут слово „сила" має справжнє своє значення". До цих Бальзакових слів годиться хіба додати, що поляки недарма мають „повєдзонко": „падам до нуг!", „падам до нужек!".

Бальзак не міг начудуватися великій кількості порцеляни, срібла, і йому здавалось, що люди, до яких він приїхав, оточені таким багатством і люксусом, не мають ніякої турботи. Їх предки мали колись посілості вдвоє більші, як Франція. Князь Мнішех усе ще мав не менше як 40 тисяч кріпаків, і коли б захотів управляти всю свою землю, потребував би в десять разів більше. Життя аристократа-поміщика було таке ж дивачне, як і сама природа. Князь Мнішех був пересічною людиною і його найважливішим заняттям було колекціонування комах.

Уперше за своє життя Бальзак не потребував думати про гроші. Він мав у Верхівні все, чого душа забажає: харч, мешкання, обслугу, коні, повози та книжки. Не було тут вірителів, від яких у Франції він мусів ховатися по приятелях та знайомих, між іншим навіть досить довгенько у свого кравця.

Але людина не може вискочити із своєї шкіри, тож і тут, на Україні, Бальзак не міг обійтися без того, щоб не думати про гроші. Як композитор свої почування виливає у музику, так Бальзак усе, що бачив, мірив фінансовою мірою.

Ще переїжджаючи величезними лісами, що належали до Ганських і Мнішеха, він споглядав на величезні дубові ліси, і йому прийшло на думку, яку то користь може мати з них їх власник! Всі дотеперішні фінансові невдачі — власна друкарня і відливарня черенок, копальня срібла в Сардинії і т. п. — вмить пішли в забуття.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ в НЮ ЙОРКУ
подає до відома, що

РЕЄСТРАЦІЯ НА ЦЬОГОРІЧНІ
ПЛАСТОВІ ТАБОРИ
В ІСТ ЧЕТТЕМ

(для новачок і юначок від 2-30 липня)
(для новаків і юнаків від 30 липня - 27 серпня)

ПЕРЕВОДИТЬСЯ впродовж місяця **ТРАВНЯ**
кожної п'ятниці від год. 6-8 веч. і суботи від 12-2 по пол.
в Пластовій Канцелярії при 144 – 2 Евеню в Ню Йорку

Реєстрація на всі табори закінчується з днем
28-го травня 1966 року.

ПЛАСТ-ПРИЯТ в ЕЛІЗАБЕТІ, Н. Дж. запрошує все Громадянство на

ТРАДИЦІЙНИЙ ВЕСЕЛИЙ ВЕЧІР
ВЕЧІР СЛОВА, ПІСНІ, ГУМОРУ І ТАНКУ

в неділю, 22-го травня 1966 р. о год. 7-ій веч.

в залі УНДому — 214 Fulton Street, Elizabeth, N.J.
Участь беруть: Галя Магмет, Марійка Купчак, ред. Я. Заремба, М. Понеділок, О. Олійник, Квартет „Каравана", „Модерні Гітари" (???) та Пласт – Елізабет.
При фортепіяні — Марійка Геча.
Вступ $2.50, $2.00, для студіюючої молоді $1.00.
Дохід — на потреби Пластової Станиці, Елізабет.

АНСАМБЛЬ АКТОРІВ
— влаштовує —
в суботу, 7-го травня 1966 р., о год. 7:30 веч.
в залі Українського Народного Дому
140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.

ІМПРЕЗУ
РОЗВАГИ — ГУМОРУ — ВІДПОЧИНКУ

В програмі настроєві, сентиментальні, веселі пісоньки, монольоги, сценки, гуморески.
ВИКОНАВЦІ:
Валя КАЛИН, Іванна КОНОНІВ, Оксана РУДАКЕВИЧ, Зеня ЛАВРИШКО-БУНДЗЯК, Степан МАГМЕТ, Ярослав ПІНОТ-РУДАКЕВИЧ
Музичний супровід — проф. Борис БАЗАЛЯ
Квитки вступу в ціні $2.50 скорше можна набути в крамницях: Дніпро, Говерля та канцелярії Народного Дому.
Ввесь дохід з імпрези призначений на влаштовання сцени Народного Дому.

Заклик до Дітройту й околиці та Віндзору

(Зближається день 50-долярового бенкету)

Як ми вже повідомили на сторінках „Свободи", 14 травня відбудеться в Дітройті 50-доляровий Бенкет у користь українського Католицького Університету в Римі, що його заснував Кардинал Йосиф Сліпий. Бенкет влаштовує Громадський Комітет, який постав з ініціятиви Комітету для Створення Українськ о г о Католицького Патріярхату. До нього входять: д-р В. Шкудор, — голова, д-р П. Джуль, — містоголова, А. Ромах — секретар і члени: др Б. Лончина, д-р І. Янчишин, інж. М. Кунинський, мгр М. Білоскурський, інж. В. Колодчин, Д. Яворівська, Я. Кривий, Ольга Луцька, А. Козак, мгр В. Соя, інж. Р. Воробкевич.

Промовляти під час Бенкету будуть: д-р Роман Осінчук (гість з Ню Йорку) і о. монс. М. Бохневич. Участь візьмуть оо. Василіяни: Ігумен о. І. Лотоцький і о. д-р В. Гавліч та інші священики. Запро ш е н о представників місцевої англомовної преси.

По день 28 квітня ц. р. зголосилось 69 осіб. Для підготування місць на бенкеті є дуже важне, щоб найдалі до 8-го ц. м. зголосилися всі ті громадяни, які візьмуть в ньому активну участь.

Український Університет у стариннoму центрі католицького світу, Римі, є щасливим задумом Первоієрарха і Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви, К а р д. Йосифа, і є нашим великим обов'язком помогти Йому в будові і вивінуванні цієї Української Альма Матер, цього нового огнища нашої науки. Тому просимо Всіх наших Громадян, що почуваються до цього обов'язку, чимскорше зголосити свою участь.

Квитки в ціні 50 дол. можна дістати в членів Комітету, або в Кредитівках „Самопоміч" (конто ч.3867) і „Будучність" (ч. 691). В цих Кредитівках можна теж складати свої пожертви.

Rромадський Комітет

Преса у Вашингтоні підкреслює успіх піяніста Романа Рудницького

Вашингтон. — Вашингтонські газети принесли 25 березня ц. р. на перших сторінках вістку про великий успіх 23-річного українського піяніста Романа Рудницького, який 24 березня виступив, як соліст, у концерті „Нешенел Симфоні" — крайової симфонічної оркестри з диригентом Говардом Мічеллом. Романа Рудницького запросили на 5 годин перед концертом телефонічно до Балтимору, де він в „Пібоді - консерваторії" приготовляється до докторату з музики, — щоб він заступив світової слави французького піяніста Филипа Антремона, я к и й раптово захворів. Роман Рудницький виконав фортепіяновий концерт Чайковського без будь-якої проби з оркестрою, бо на це не було часу. Внаслідок того успіху названа вашингтонська „Нешенел Симфоні" негайно запросила Романа Рудницького на два концерти, як соліста, в найближчому сезоні. „Вашингтон Пост" помістив вістку про це у статтейці п. н. „Історія повторюється", пригад а вши, що кільканадцять років тому той сам французький піяніст Филип Андремон, який тоді мав 23 роки, теж в останній хвилині заступив іншого піяніста, виконуючи з цією самою вашингтонською симфонічною оркестрою той сам Концерт Чайковського.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ПРИГОТУВАННЯ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 48-их РОКОВИН ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕТЬМАНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

В квітні цього року представники 12 культурних та політичних організацій української громади в Ню Йорку оформили окремий Громадський Комітет для святочного відзначення 48-ої річниці відновлення традиційної Української Гетьманської Держави.

Відзначення відновленої Української Г е т ьманської Держави відбувається під протекторатом Комітету Об'єднаних Українських Орга нізацій міста Ню Йорку. відділу УККА.

Для належної підготови і проведення свята створено з представників організацій слідуючий Громадський Комітет: голова інж. В. Базилевський, містоголови ред. О. Калинник і п. Л. Пришляк, імпрезовий реф. інж. Р. Степаняк, секр. Б. Коваль.
ський, М. Клецор, проф. С. Макаренко, В. Щур.

До комітету ввійшли п. А. Беднарчик, К. Василик, І. Ділай сот. П. Содоль-Зілинський.

Комітет звернувся з проханням до всіх українських організацій міста Ню Йорку здержатися з влаштуванням імпрез в день 22 травня ц.р., бо в тому дні відбудеться святочне відсвяткування річниці відновлення Української Гетьманської Держави.

Б. К.

Увага! Ню Брансвік й околиця!

СОЮЗ УКРАЇНОК — ВІДДІЛ 65-ий і
ООЧСУ — ВІДДІЛ 33 в Ню Брансвік, Н. Дж.
запрошують Вас з Родиною на

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ
в суботу, 14-го травня 1966 р.
в EAST FRANKLIN VOL. FIREHOUSE HALL
при Pine Grove і Highland Ave. of Franklin Blvd.
SOMERSET, N.J.
Оркестра ОГО – О. Головацького. Початок – 8:30 веч.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США
З сумом повідомляємо про смерть члена Академії, українського історика

†

проф. Василя Васильовича ДУБРОВСЬКОГО

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.
УПРАВА УВАН у США

У неділю, 15-го травня 1966 р.
о 12-ій год. дня на цвинтарі в БАВНД БРУКУ
— відбудеться —
Посвячення Пам'ятника
НА МОГИЛІ ПОЕТА
ТОДОСЯ ОСЬМАЧКИ
Службу Божу і чин Посвячення довершить
ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ
Архиєпископ Мстислав

Комісія Увічнення Пам'яті Тодося Осьмачки висловлює щиру подяку всім жертводавцям на „Фонд Т. Осьмачки" і запрошує Українське Громадянство з усіх найблищих околиць вшанувати пам'ять видатного українського поета своєю масовою присутністю на посвяченні.

Платне політ. огол.

Paid pol. adv.

Councilman
J. Walter Jonkoski

ЧОМУ ПІДТРИМУЮ РАДНОГО

Дж. Волтера ЙОНКОСКОГО

на ПОСАДНИКА (Мейора)

ПРИЯТЕЛЬ УКРАЇНЦІВ. ЙОГО ПОКІЙНА ДРУЖИНА БУЛА УКРАЇНКА.

Рішається доля міста, Ірвінґтон потребує ділової людини, яка повела б його справи, а радний Йонкоскі доказав свій хист — бути діловим.

Мейор (посадник) і міська рада мусять працювати гармонійно, щоб запевнити Ірвінґтонові успішну майбутність. Радний Йонкоскі доказав, що він уміє працювати гармонійно з іншими радними.

Він доказав свою вартість адміністратора, я к виявляє його законодатна спадщина з часу, коли був радним міста.

Його тверде становище в справі нового шпиталю виказує його бажання дати Ірвінґтонові новий добрий шпиталь за можливо найменший кошт.

Він доказав своє зацікавлення і свої погляди щодо забезпечення старших віком громадян, коли спонзорував постанову, яка уможливила старшим віком громадянам діставати помешкання.
Радний Йонкоскі, як батько родини (має семеро дітей) знає потреби молоді і буде сприяти цим потребам.

Радний Йонкоскі зголосив 26 — двадцять шість — корисних внесень, включно з внесенням на скасування персонального податку від хатнього господарства.

Йонкоскі пропонує, щоб „Ґарден Стейт Парквей" передав права до повітр'яного простору над „парквеєм" в Ірвінґтоні міській управі, щоб таким чином вирівняти втрати, що їх зазнало місто, коли втратило посілості, які підлягали оподаткуванню. Так сталося в Ню Йорку, а також у Шикаґо місто передало права до повітряного простору над вантажними складами в долині міста, що ними користувалась забезпеченева компанія Пруденшел, щоб вибудувати там будинок-хмародер на бюра. Чому б не зробити такого і в Ірвінґтоні?

Голосування за Радного ЙОНКОСКОГО є голосуванням за Ваше забезпечення!

Голосування за Радного ЙОНКОСКОГО є голосуванням за охорону для Вашої Родини!

ГОЛОСУЙТЕ 1-А

Будьте певні! **Будьте безпечні!**

Платить АНТІН ЛАЗІРКО

Заклик до Делеґатів на 26 Конвенцію УНСоюзу

Повідомляємо Делеґатів на 26 Конвенцію УНСоюзу в Шикаґо, що аплікації нових членів, які будуть переслані до часу Конвенції до Головної Канцелярії чи віддані на самій Конвенції до рук головного секретаря чи урядовців Головної Канцелярії, будуть зараховані до здобутків конвенційної кампанії. Аплікації, придбані до дня 10 травня ц. р. повинні бути переслані до Головної Канцелярії, а здобуті пізніше слід забрати зі собою на Конвенцію.

Першого дня Конвенції вечором, плянується святочне вручення почесних конвенційних відзнак за виконання конвенційного обов'язку делеґатів, а саме зорганізування 10 або більше членів у цім році до часу Конвенції.

Всі делеґати повинні доложити всіх своїх сил для того, щоб прибути на Конвенцію, виконавши свій делеґатський обов'язок й там за це одержати конвенційну відзнаку.

Делеґати! Тямте, що метою конвенційної кампанії є збагатити УНСоюз на нових дві тисячі членів. Допоможіть і Ви в цьому й не останьтеся позаду других!

До побачення на Конвенції
в почутті добре виконаного обов'язку!

ГОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

Заклик до Делеґатів на 26 Конвенцію УНСоюзу

в справі виставки видань, грамот, знимок, прапорів, відзнак УНСоюзу в часі Конвенції.

З доручення Екзекутиви УНСоюзу та в порозумінню з Конвенційним Комітетом підготовляється на час Конвенції **ВИСТАВКА** вище поданих предметів, які ілюструватимуть історію і досягнення УНСоюзу.

У зв'язку з цією виставкою звертаємося до всіх Відділів УНСоюзу та всіх Делеґатів на Конвенцію з проханням привезти на Конвенцію всякі пам'яткові речі, які надаються до виставки й які делеґати та учасники й гості Конвенції з цікавістю оглянуть.

Привезені й виставлені речі будуть повернені власникам, хіба, що вони бажали б їх подарувати до центрального архіву УНСоюзу, який плянується утворити при головній канцелярії УНСоюзу.

Перед Конвенцією і в її часі, буду готовий відібрати привезені речі й їх допильную в часі виставки.

Якщо б щодо цього були окремі запитання, прошу їх скерувати на моє ім'я до Головної Канцелярії УНСоюзу.

Д-р ОЛЕКСАНДЕР СОКОЛИШИН
Керівник виставки і делеґат на Конвенцію

Paid polit. adv.

Увага! *Увага!*

Українці – Демократи Пенсильванії!

Голосуйте на Сенаторів
КЕЙСІЯ і СТЕЙСІЯ
CASEY — STAISEY
Democrats
FOR **Governor** FOR **Lt. Governor**
Pennsylvania

Від права до ліва стоять: Михайло Комічак, директор Української Радіо-Програми у Питсбурґу, Сенатор Роберт Кейсі, Сенатор Леонар Стейсі (сербського роду), Петро Деркач, голова Українського Народного Дому у Мекіз Ракс, Па.

Сенатори КЕЙСІ і СТЕЙСІ є нашими приятелями. Вони знають про українців та їхні старання помогти своїм братам і сестрам в Україні. Це в нашому інтересі мати їх у Гарисбурґу. Ми апелюємо до Вас ГОЛОСУВАТИ НА НИХ!

Субота, 14-го травня 1966 р.
Початок о год. 8-ій веч.
Оркестра Б. ГІРНЯКА Аранжер: Д-р С. ВОРОХ
Проситься ВИБІР КОРОЛЕВИ
про вечірний стрій. Місця при столиках резервовані

ОСЕРЕДОК СУМА в НЮАРКУ, Н. Дж. запрошує на

15-ті ТРАДИЦІЙНІ ТРАВНЕВІ ВЕЧЕРНИЦІ

ДВІ МОДЕРНІ ЗАЛІ УНДОМУ
140 Prospect Avenue — Irvington, N.J.
Місця при столиках проситься своєчасно замовляти телефонічно 375-0156
або в Домівці Осередку кожного дня від 7-9 веч.

5-го червня 1966 року
в залі готелю Гілтон

Дохід з Бенкету призначений на потреби Українського Католицького Університету в Римі.

ЗГОЛОШУЙТЕСЯ ВСІ НА БЕНКЕТ!

БЕНКЕТ *в честь Верховного Архиєпископа* **Кардинала ЙОСИФА**

Заманіфестуймо нашу національну зрілість, солідарність та зрозуміння великої справи та візьмім активну участь в Бенкеті.

Зголошення приймає дир. Я. Пастушенко — АРКА, 48 East 7th Street. Чеки просимо виписувати на: "Self-reliance", ч. 3969 та слати на повищу адресу.
Стрій візитовий.

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — СК „Айнтрахт", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 8-го травня, о год. 3.15 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці і 31-й евню у Коледж Пойнті, Н. Й. На цьому ж грищі о год. 1-ій зустріч між Грецько-Ам. СК та Мінервою Пф.

„Чорноморська Січ", Нюарк — Гартфорд СК, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи відбудуться в неділю, 8-го травня 1966, о год. 2.30 по полудні на грищі Айронбавнд при Вільсон евню в Нюарку.

„Тризуб", Філядельфія — „Рома", Петерсон, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи відбудуться в неділю, 8-го травня 1966, о год. 3-ій по полудні на грищі при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ГАРТФОРД СК 3:1 (1:0).

Гартфорд, 1 травня. — Були це 12-ті ліґові змагання і одинадцята перемога в цьогорічному сезоні, яку здобула „Ч. Січ" на виїзді з італійським клюбом в гостинному Гартфорді. Якщо ми вжили слова гостинному, то воно вповні і заслужено відноситься до місцевої української громади, яка разом зі своїми провідними діячами — панами: В. Теслею — головою УНДому, Л. Цохом — заступником, Б. Красієм — спортовим референтом і іншими, зробили побут січовиків в Гартфорді, надзвичайно приємним. Управа, змагуни, члени і симпатики „Ч. Січі", почуваються до милого обов'язку зложити на цьому місці Українському Гартфордові якнайщирішу подяку!

Треба признати, що ця на найвищому рівні приязна постава українців цього міста була дуже потрібною молодій українській футбольній дружині, особливо після її „припадково-нещасливих" чвертьфінальних змагань за Чашу ЗДА у Філядельфії. 600 глядачів, в цьому числі велика частина українців, були свідками цікавої і завзятої гри, з якої футболісти „Ч. Січі" вийшли заслужено переможцями, а лідер стрільців АФЛіґи В. Чижович підніс своє конто здобутих ґолів до 19-ти. Першого ґоля змагань здобув Чижович з подачі Снилика в 14-ій хвилині. Вирівняння 1:1 для господарів здобув канадієць Ската в 55-й хвилині. П'ять хвилин пізніше „Ч. Січ" здобула ведення 2:1 з автового викиду Каздоби, м'яч з якого доторкнувши Раду і Чижовича опинився в сітці воріт господарів. В 75-ій хвилині Чайка стрілив останнього ґоля зустрічі, перейнявши відбитий воротарем м'яч по „бомбі" Чижовича. В складі „Ч. Січі" виступили три нові футболісти, найкраще з яких показав себе Пасач. Склад „Ч. Січі": Юрків, Рач, Савицький, Каздоба, Павлишин, Пасач, Бурдан, Снилик, Чайка, Чижович, Рада, Понось, Сольчаник.

Показник АФЛіґи

після минулонедільних гор.

	точки	ворота
Ч. СІЧ	22: 2	36: 9
Рома СК	20: 2	44:13
Інтер Клюб	19: 9	32:20
ТРИЗУБ	18: 4	40: 8
Гартфорд СК	18:10	40:29
Тайґерс Бост.	15:13	17:16
Портуґ. СК	8 :22	19:37
Олімпія СК	6 :24	30:67
Мадярський СК	4 :28	21:52
Пол. Соколи	4 :20	18:46

„Чорноморська Січ" (Юнаки) — „Сант Пол" (Юнаки) 4:0

Юнаки „Ч. Січі" закріпились на позиції лідера в стейтовій Лізі Юнаків, здобувши цю високу перемогу над своїм суперником. Ворота здобули: Канайда 3, Качмар 1.

Жіноча відбиванкова дружина „Ч. Січі" взяла участь в так зв. „Батлер Меморіял" турнірі, який відбувся в Ровей, Н. Дж, 30 квітня. Виступивши в ослабленому складі, наші „Чорноморки" опинилися на 6-му місці групи 8 дружин — учасників турніру.

О. Твардовський

ДВІ НЕРІШЕНІ УКРАЇНСЬКИХ ДРУЖИН В ШИКАҐО

„Леви" — „Олімпікс" 2:2
„Крила" — Норвежський СК 0:0

Шикаґо, 1-го травня. — В четвертій неділі мистецьких гор Вищої Дивізії здобули дві українські дружини лише нерішені. Для „Левів" була це друга точка весняного сезону, а для „Крил" перша.

„Олімпікс", які грали першу половину з вітром, стрілили „Левам" двоє воріт на 4-ій і 15-ій хвилині гри. „Леви" здобули перші ворота з карного (Кампос) на 20-ій хвилині, а другі стрілив Грушецький на 70-ій хвилині зустрічі. „Леви" показали гарну комбінаційну гру, але розгублювалися під воротами суперника. В другій півгрі „Леви" сильно переважали греків, які застосували гру на час. Склад „Левів": Банах, Еліяшевський, Кампос, Бульба, Крат, Скороход, Санторо, Рохас, Рамірез, Фуллер, Дойле і Грушецький.

Резерва „Левів здобула третю перемогу весняного сезону над резервою „Олімпікс" вислідом 2:0. Ворота стрілили: Банах і Іваник.

Сумівські „Крила" здобули першу точку нерішеною 0:0 з Норвезьким СК, новиком Вищої Дивізії. Юнаки „Крил" програли з однолітками „Польських Орлів" з рахунком 0:2.

Шикаґівські „Кікерс" перемогли 2:1 дружину „Вайт Стар" („Кікерс") зі Ст. Луїсу у півфінальній зустрічі Заходу в грах за Чашу ЗДА. Цим самим „Кікерс" ввійшли до фіналу Заходу, в якому розіграють змагання з дружиною Орендж Кавнті з Лос Анджелесу.

П. Головатий

„ТРИЗУБ" — УСК 6:0 (2:0)

Філядельфія дня 1-го травня. Ворота для „Тризуба" здобули: Вагнер на 7-ій хв., Ферейра із подачі Вагнера на 37-ій хв., Ферейра, після виминення двох помічників та оборонця УСк-у на 55-ій хв., Яковина із подачі Ферейри на 60-ій хв. Бенітез на 64-ій хв., та Вагнер на 80-ій хв.

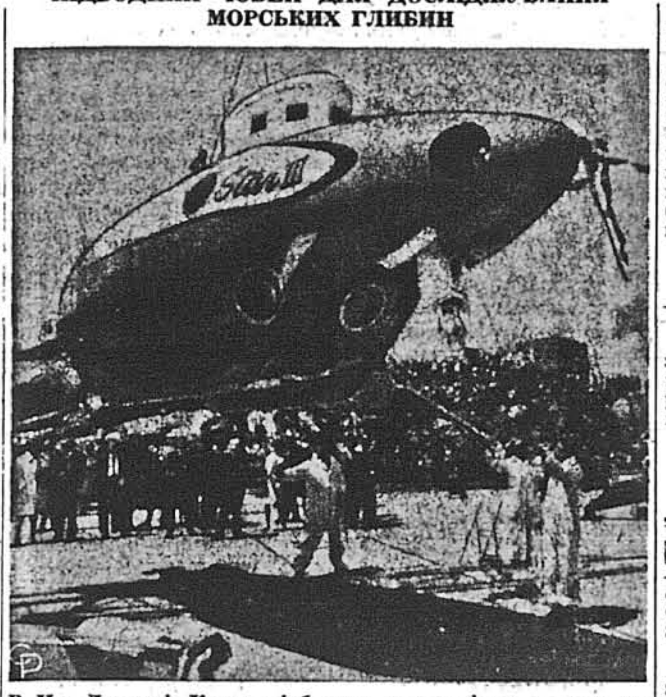
Причиною високої перемоги „Тризуба", що її не сподівалися навіть найбільші оптимісти, серед тризубівців, була, на нашу думку, психічна непідготованість Усківців програти із противником, що вони його впродовж років перемагали, та дуже висока теперішня змагова форма „Тризуба". Передумовини, що привели „Тризуб" до його теперішньої високої форми є на нашу думку такі: 1) Перший раз упродовж багатьох років склад дружини не був поповнюваний кожного тижня новими „зірками". Такі безконечні зміни у минулому не тільки не давали змоги дружині зіґратися але викликували серед змагунів непевність, зневіру, ворожнечу, поділ на групи, які зі собою не співпрацювали і т. п. 2.) Вмілий підхід Управи Проф. Ланки до змагунів, оснований на зрозумінні, що змагун це не наємна машина, у яку ви вкладаєте певну квоту грошей і вона виконує певну працю, але, що змагун — це жива людина із різними її проблемами, амбіціями. 3.) Дуже добрий вплив на дружину тренера Ферейри, якого змагуни шанують, як ветерана і майстра їхньої професії.

Змагання у Філядельфії так само як у Ню Йорку, відзначилися взірцевою спортовою поведінкою змагунів обох дружин. Ми бачили, як після змагань керманич Уску п. Корчинський та кількох змагунів Уску, сходячи із грища ґратулювали Ферейрі. Ця справді спортова, джентельменська поведінка повинна бути прикладом, що його усі наші дружини повинні пам'ятатати

Глядачів мимо дуже непевної погоди около 3.000. Склад Уску та „Тризуба" цей сам, що підчас змагань у Ню Йорку. Суддя змагань Ді Сальвадоре.

Я. Татомир

ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН ДЛЯ ДОСЛІДЖУВАННЯ МОРСЬКИХ ГЛИБИН

В Ню Лондоні, Конн., відбулася церемонія спущення на воду підводного човна „Стар III", призначеного для дослідів морських глибин. „Стар III' є на 24.5 стіп довгий і може занурюватися до глибини 2 000 стіп.

Ірвінґтон, Н. Дж.

ВЕЧІР РОЗВАГИ ТА ГУМОРУ

Про цю імпрезу, що її влаштовує Ансамбль Акторів з Філядельфії, Елізабету та Нюарку було вже повідомлення в нашій пресі. Була в тому повідомленні також згадка про те, що весь дохід з імпрези призначений для влаштування сцени місцевого Народного Дому. Може, на цю нотатку дехто й не звернув уваги. А вона важлива. І ще про одне варто і треба тут сказати: актори, виконавці згаданої імпрези, не беруть за свій виступ жодної винагороди. Це також важливе та багатомовне. І саме на цю обставину повинно звернути особливу увагу наше громадянство Нюарку-Ірвінґтону та околиць. Коли мистці з чужого стейту трудяться для росту згаданого Дому, то в першій мірі місцеві громадяни повинні це належно оцінити та своєю численною участю матеріяльно підкріпити цю імпрезу.

І ще раз про час і місце імпрези: отже, субота, 7 травня, година 7.30 вечора. Місце: Український Народний Дім, Проспект Евеню, Ірвінґтон, Н. Дж.

СОВЄТСЬКА ПІРАМІДА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

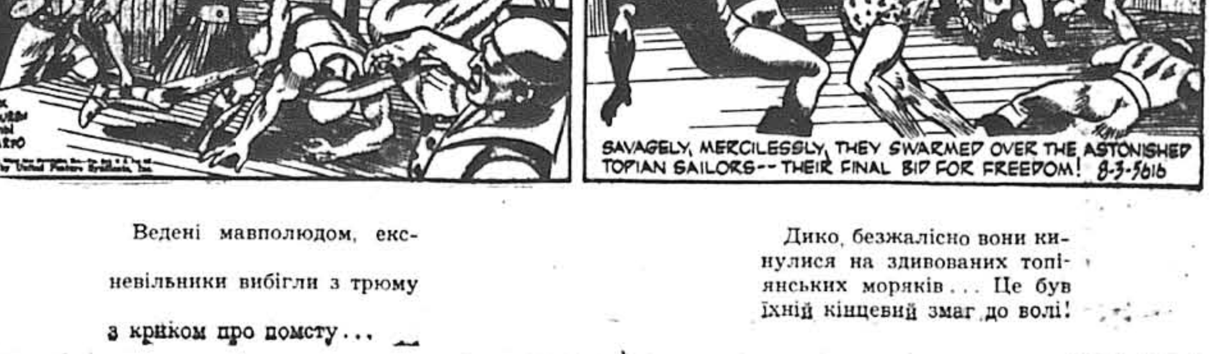
лаканина. В дійсності совєтський робітник з усіх боків наражений на кари — його можуть поставити під суд за виготовлення недоброякісної продукції, за попсований під час роботи інструмент тощо, а працю його держава експлуатує так, як експлуатували робітників на Заході, коли ще не існувало там соціяльного законодавства.

Молодші робітники, всіляко себе обмежуючи, вчаться вечорами, щоб колись в майбутньому ввійти до складу інтеліґенції, залишити клясу „геґемонів". Але відсоток таких щасливців невеликий: раннє одруження, діти і нові обов'язки стають на перешкоді в осягненні цієї цілі.

Ще більш упослідженим є колгоспне селянство — кляса п'ята, найнижча. Матеріяльно забезпечена вона гірше від усіх інших, неймовірно тяжко експлуатована, а під правним оглядом позбавлена навіть пашпортів, що їх має все інше населення Совєтського Союзу. Щоб якось поліпшити своє становище, колгоспники намагаються використовувати кожну нагоду. Молоді колгоспники, йдучи до армії, переважно на село вже не повертаються, а по закінченні військової служби влаштовуються на будь - яку працю в містах. Часто по колгоспах провадиться вербування на будівельні роботи у віддалених місцевостях чи на вугільні копальні, і чоловіки та жінки кидають „соціялістичне сільське господарство", аби змінити свій соціяльний стан.

Так за спостереженнями бразилійських журналістів виглядає зовнішня і внутрішня совєтська піраміда.

ТАРЗАН Ч. 5616. Кінцевий змаг до волі!

Ведені мавполюдом, ексневільники вибігли з трюму з криком про помсту...

Дико, безжалісно вони кинулися на здивованих топіянських моряків... Це був їхній кінцевий змаг до волі!